

UZASADNIENIE

M. M., pozwem wniesionym w dniu 23 grudnia 2014 r., wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na swoją rzecz kwoty 39.424,60 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem diet za podróże służbowe za okres od 2 kwietnia 2012 r. do 31 marca 2013 r. Nadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając powództwo powód wskazał, iż był zatrudniony w pozwanej spółce na stanowisku kierowcy, a jego praca polegała na przewożeniu pracowników oraz towarów pomiędzy siedzibą spółki znajdującą się w S., a magazynami położonymi w N. oraz w S.. Podkreślił, iż w okresie wyjazdów do S. i N. pozwana zapewniała mu nocleg w pomieszczeniach na terenie magazynów należących do spółki. Zazaczył, iż z tytułu podróży służbowych pracodawca wypłacał mu diety w wysokości 14,5 euro za dobę podróży do magazynów w G. w N., a kwotę 35 franków szwajcarskich za dobę podróży do magazynów w S.. Nadto wskazał, że wielokrotnie informował pracodawcę, iż wysokość diet przez niego wypłacanych jest zaniżona nie tylko w stosunku do wysokości tego świadczenia wynikającej z przepisów lecz także w odniesieniu do faktycznie ponoszonych kosztów utrzymania w trakcie podróży służbowej. Dodał, że kwota dochodzona pozwem stanowi różnicę między kwotą należną wynikającą z przepisów prawa (na terenie N. do końca lutego 2013 r. – 42 euro, a od 1 marca 2013 r. – 49 euro za dobę, na terenie S. do końca lutego r. 78 CHF, a od 1 marca 2013 r. – 88 CHF za dobę), a kwotą wypłaconą przez pracodawcę i stanowiącą iloczyn dób spędzonych w podróży służbowej i odpowiednio 14,5 euro i 35 CHF. Odnośnie wysokości żądania powód wskazał, że przy przeliczeniu kwoty 2.118,5 euro na złotówki zastosował średni kurs walut NBP z dnia 22 grudnia 2014 r. (4,2625 zł za 1 euro), zaś przy przeliczeniu kwoty 8.579 CHF na złotówki zastosował średni kurs walut NBP z dnia 22 grudnia 2014 r. (3,5429 zł za 1 CHF).

W dniu 27 stycznia 2015 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w S. IX Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wydał nakaz zapłaty, w którym orzekł, że pozwana spółka powinna w ciągu 14 dni zapłacić powodowi kwotę 39.424,60 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 23 grudnia 2014 r. oraz orzekł o kosztach procesu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda, na swoją rzecz, kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwana spółka zakwestionowała roszczenie powoda w całości, zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Podkreśliła, iż immanentną cechą podróży służbowej jest jej incydentalny i krótkotrwały charakter, a także, że kryterium rozróżnienia, czy pracownik znajduje się w podróży służbowej, czy też nie, jest to, czy ma do wykonania zadanie w podróży służbowej, które w kompleksowym ujęciu jego obowiązków pracowniczych stanowi zdarzenie nietypowe, okazjonalne, czy też przeciwnie – wykonuje pracę przez znaczny okres czasu w innym miejscu niż wskazane w umowie o pracę. Wskazała, że podróż służbowa ma miejsce w razie jednostronnego polecenia pracodawcy, wydanego względem każdej konkretnej podróży służbowej, przy czym podróżą służbową nie jest wykonywanie pracy w różnych miejscowościach, gdy przedmiotem zobowiązania pracownika jest stałe wykonywanie pracy w tych miejscowościach. Odnośnie pracy powoda pozwana spółka podniosła, że przy zawieraniu umowy o pracę powód został poinformowany, że będzie świadczył pracę również w magazynach na terenie N. i S., co w istocie nastąpiło. Pozwana zaprzeczyła, by wydawała powodowi polecenia wykonania określonych zadań służbowych, gdyż w momencie ustalania grafiku nie posiadała wiedzy, czym konkretnie dany pracownik będzie się zajmował – wynikało to bowiem z aktualnych potrzeb danego magazynu. Wskazała nadto, że powód wykonywał swoje obowiązki pracownicze w taki sam sposób w każdym z miejsc wykonywania pracy, wyjazdy powoda do N. i S. nie miały charakteru incydentalnego, a powód nigdy nie zgłaszał zastrzeżeń co do miejsc wykonywania pracy.

W odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty powód stwierdził, iż był zatrudniony i faktycznie wykonywał pracę na stanowisku kierowcy. Wskazał, iż rodzaj i stanowisko pracy zostały określone w sposób jednoznaczny i precyzyjny. Dodał, że zdecydowana większość obowiązków pracowniczych, w szczególności w trakcie podróży służbowych do S., była związana z przewozem drogowym towarów, ewentualnie także osób. Nadto wskazał, iż niespornym jest to, że

pozwana spółka wypłacała powodowi „dodatki” z tytułu pracy w magazynach położonych w N. i S., które stanowiły de facto diety z tytułu podróży służbowych, jednakże w wysokości nieodpowiadającej stawkom wynikającym z przepisów prawa.

W toku procesu strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

M. M. łączyła z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w S. najpierw umowa o pracę na okres próbny, a następnie umowa o pracę z dnia 1 czerwca 2012 r. zawarta na czas nieokreślony. M. M. został zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku kierowcy. Jako miejsce pracy wskazano siedzibę spółki oraz obszar pomiędzy magazynami i portem rozmieszczonymi na terenie N. i S.. Miesięczne zasadnicze wynagrodzenie M. M. wynosiło 2.057,97 zł.

M. M. podpisał oświadczenie o zapoznaniu się z treścią obowiązującego w zakładzie pracy regulaminu pracy i regulaminem wynagrodzenia i zobowiązał się do przestrzegania porządku i dyscypliny pracy oraz zapoznał się z przepisami i zasadami dotyczącymi bezpieczeństwa i higieny pracy.

Strony uzgodniły, że pracownik będzie świadczył pracę w magazynie należącym do spółki (...) położonym w S. oraz w magazynach położonych w N. i S..

Niesporne, a nadto dowód:

- umowa o pracę na okres próbny – k. 4 cz. B akt osobowych,
- umowa o pracę – k. 6 (także w aktach osobowych).

W (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. nie obowiązywał ani regulamin pracy, ani regulamin wynagradzania.

Niesporne

M. M. świadczył pracę w magazynie spółki mieszczącym się w S. przy ul. (...), a także w magazynach znajdujących się w N. – w G. i P. oraz w S. – w N.. Zdecydowana większość pracy M. M. miała miejsce w magazynach w G., P. i N..

Dowód: przesłuchanie M. M. w charakterze strony – k. 169-170 w zw. z k. 71-73.

Świadcząc pracę w magazynach na terenie N. M. M. wykonywał prace magazynowe. Zajmował się przyjmowaniem i wydawaniem towaru oraz jego pakowaniem. Nie wyjeżdżał poza teren magazynu.

Na terenie S. M. M. codziennie zajmował rozwożeniem mebli z magazynu do klientów. Pomagał je również składać. Odbierał od klientów stare meble przeznaczone do recyklingu. Zdarzało się, że pomagał w pracach magazynowych.

Do magazynu położonego w P., niedaleko granicy polsko-niemieckiej, pracownicy spółki (...) dojeżdżali codziennie samochodem służbowym, który zazwyczaj prowadził M. M.. Pracę kończyli o godzinie 15.30, następnie wracali do S..

Wyjazdy do G. miały miejsce zazwyczaj w poniedziałek rano i kończyły się przyjazdem do S. w godzinach popołudniowo-wieczornych po zakończeniu ostatniego dnia pracy w G.. Wyjazdy trwały tydzień.

Wyjazdy M. M. do S. trwały zazwyczaj trzy tygodnie. Do S. wyjeżdżał w poniedziałek rano, a do S. wracał w piątek wieczorem.

Pracownicy nie otrzymywali druków delegacji (poleceń wyjazdu służbowego). Informacje dotyczące miejsca pracy na następny, względnie następane tygodnie przekazywane im były przez wiadomości e-mail.

Podczas wyjazdów do G. w N. i do N. w S. pracownicy mieli zapewniony nocleg.

Za wyjazdy do (...) Spółka z o.o. w S. płaciła pracownikom dodatek w wysokości 14,5 euro za każdą dobę pobytu.

Za podróże służbowe do S. spółka wypłacała pracownikom tytułem diet kwotę 35 CHF za każdą dobę pobytu.

Spółka nie zapewniała pracownikom posiłków.

Pracownicy z kilkudniowym wyprzedzeniem otrzymywali informację, w jakim magazynie i w jakim terminie będą świadczyć pracę.

Dodatki i diety były wypłacane w biurze spółki „do ręki”. Wypłat dokonywała K. Ł., bądź H. J.. Diety były wykazywane w księgowości innej firmy, tj. Business (...), na rzecz której spółka (...) wykonywała usługi.

Dowód:

- przesłuchanie M. M. w charakterze strony – k. 169-170 w zw. z k. 71-73,
- zeznania świadka B. B. – k. 73-74,
- zeznania świadka K. Ł. – k. 109-110,
- zeznania świadka R. J. – k. 110-111,
- zeznania świadka C. C. – k. 112-113,
- zeznania świadka B. K. – k. 114-115,
- zeznania świadka Ł. B. – k. 137-139,
- zeznania świadka J. M. – k. 140,
- zeznania świadka D. P. – k. 141-142,
- zeznania świadka K. P. (1) – k. 142-143,
- zeznania świadka M. K. – k. 143-144,
- zeznania świadka J. R. – k. 144-145.

O stawce diety za podróże służbowe i dodatku za pracę za granicą M. M. został poinformowany ustnie przez pracodawcę.

Dowód: przesłuchanie M. M. w charakterze strony – k. 169-170 w zw. z k. 71-73.

M. M. przebywał w podróży służbowej w związku z wyjazdem do S. w następujących okresach:

- 10 kwietnia 2012 r. – 28 kwietnia 2012 r. – 19 dób,
- 7 maja 2012 r. – 26 maja 2012 r. – 20 dób,
- 4 czerwca 2012 r. – 29 czerwca 2012 r. – 27 dób,
- 23 lipca 2012 r. – 3 sierpnia 2012 r. – 12 dób,
- 27 sierpnia 2012 r. – 7 września 2012 r. – 12 dób,

- 24 września 2012 r. – 5 października 2012 r. – 12 dób,
- 22 października 2012 r. – 2 listopada 2012 r. – 12 dób,
- 19 listopada 2012 r. – 30 listopada 2012 r. – 12 dób,
- 2 stycznia 2013 r. – 18 stycznia 2013 r. – 17 dób,
- 4 lutego 2013 r. – 22 lutego 2013 r. – 19 dób,
- 4 marca 2013 r. – 15 marca 2013 r. – 12 dób

Łącznie w okresie od 2 kwietnia 2012 r. do 31 marca 2013 r. M. M. przebywał w podróży służbowej w S. przez 174 doby.

Dowód:

- przesłuchanie M. M. w charakterze strony – k. 169-170 w zw. z k. 71-73,
- ewidencja czasu pracy – k. 165,
- harmonogramy tras i tygodni pracy M. M., widomości e-mail, zamówienia dostawy, plany tras – zgromadzone w załączniku do akt sprawy – osobnym kartonie.

M. M. tytułem diet za podróże służbowe na terenie Szwajcarii otrzymał od (...) sp. z o. o. w S. łącznie kwotę 5.425 CHF.

Niesporne

Stosunek pracy między M. M., a (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w S. ustał z dniem 31 marca 2014 r. w wyniku rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem przez pracodawcę z powodu redukcji etatów.

Niesporne, a nadto:

- rozwiązanie umowy o pracę – k. 8 (także w aktach osobowych),
- świadectwo pracy – k. 9 (także w aktach osobowych).

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo okazało się częściowo uzasadnione.

Ustalając stan faktyczny Sąd w przeważającej większości oparł się na zeznaniach świadków B. B., K. Ł., R. J., C. C., T. D., B. K., Ł. B., J. M., D. P., K. P. (2), M. K., J. R. oraz M. D.. Świadkowie ci byli pracownikami pozwanej spółki, a zatem posiadają szczegółową wiedzę w zakresie rodzaju i charakteru pracy powoda, zasad funkcjonujących w pozwanej spółce, a także sposobu wypłacania wynagrodzenia za wykonaną pracę oraz dodatków z tytułu podróży służbowych. Dlatego też Sąd dał wiarę ich zeznaniom, ponieważ są one zrozumiałe, logiczne i korespondują ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. W konsekwencji czego zeznania wymienionych świadków należy oceniać jako miarodajne i pozwalające na poczynienie na ich podstawie w pełni wyczerpujących ustaleń faktycznych. Jednocześnie Sąd uznał za wiarygodne zeznania powoda M. M. w zakresie w jakim korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym.

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił również na podstawie zgromadzonych w aktach sprawy dokumentach, także tych, zgromadzonych w aktach osobowych powoda. Zdaniem Sądu dowody z dokumentów w przeważającej większości stanowią wiarygodny materiał dowodowy, gdyż ich treść jest jasna i oczywista, nie budzi wątpliwości. Nadto strony nie kwestionowały treści ani prawdziwości złożonych dokumentów.

Powód opierał swoje żądanie na twierdzeniu, że został zatrudniony przez pozwaną spółkę w charakterze kierowcy i z tego tytułu należą mu się diety za okres podróży służbowych odbywanych do magazynów należących do pozwanej położonych na terenie N. i S..

Zgodnie z art. 21a ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (tekst jednolity – Dz. U. z 2012 r., poz. 1155 ze zm.) kierowcy w podróży służbowej przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z wykonywaniem tego zadania służbowego, ustalane na zasadach określonych w przepisach art. 77⁵ § 3-5 Kodeksu pracy. Podróż służbowa kierowcy, to w myśl art. 2 pkt 7 ustawy, o jakiej mowa powyżej, w brzmieniu obowiązującym od 3 kwietnia 2010 r., a więc w całym okresie objętym sporem w niniejszej sprawie, to każde zadanie służbowe polegające na wykonywaniu na polecenie pracodawcy:

- a) przewozu drogowego poza miejscowość siedziby pracodawcy lub
- b) wyjazdu poza taką miejscowość w celu dokonania przewozu drogowego.

Przy czym zgodnie z art. 2 pkt 2 tejże ustawy przewóz drogowy oznacza przewóz drogowy w rozumieniu rozporządzenia (WE) nr 561/2006, czyli każdą podróż odbywaną w całości lub części po drogach publicznych przez pojazd, z ładunkiem lub bez, używanym do przewozu osób lub rzeczy (art. 4 lit. a rozporządzenia).

Zgodnie zaś z treścią z art. 77⁵ § 1 i 2 k.p. pracownikowi wykonującemu na polecenie pracodawcy zadanie służbowe poza miejscowością, w której znajduje się siedziba pracodawcy lub poza stałym miejscem pracy przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową, a wysokość oraz warunki ustalania tych należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej, określone zostaną w drodze rozporządzenia. Jak stanowi art. 77⁵ § 3 k.p. warunki wypłacania należności z tytułu podróży służbowej pracownikowi zatrudnionemu u innego pracodawcy niż wymieniony w § 2 (państwowa lub samorządowa jednostka sfery budżetowej) określa się w układzie zbiorowym pracy lub w regulaminie wynagradzania albo w umowie o pracę, jeżeli pracodawca nie jest objęty układem zbiorowym pracy lub nie jest obowiązany do ustalenia regulaminu wynagradzania. W myśl art. 77⁵ § 4 k.p. postanowienia układu zbiorowego pracy, regulaminu wynagradzania lub umowy o pracę nie mogą ustalać diety za dobę podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju w wysokości niższej niż dieta z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju określona dla pracownika, o którym mowa w § 2. Zgodnie zaś z § 5 ww. przepisu – w przypadku gdy układ zbiorowy pracy, regulamin wynagradzania lub umowa o pracę nie zawiera postanowień, o których mowa w § 3, pracownikowi przysługują należności na pokrycie kosztów podróży służbowej odpowiednio według przepisów, o których mowa w § 2.

W okresie spornym kwestię należności, o których mowa powyżej regulowały rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz. U. Nr 236, poz. 1991 ze zm.) oraz rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej Dz. U. z 2013 r., poz. 167). Zgodnie z powołanymi wyżej rozporządzeniami stawka diety za dobę podróży służbowej na terenie N. wynosiła do dnia 28 lutego 2013 r. – 42 euro, zaś od dnia 1 marca 2013 r. – 49 euro. Natomiast stawka diety za dobę podróży służbowej na terenie S. wynosiła do dnia 28 lutego 2013 r. – 78 CHF, a od dnia 1 marca 2013 r. – 88 CHF.

W niniejszej sprawie kwestią sporną pozostawało, czy powód w okresie objętym żądaniem w ogóle przebywał w podróży służbowych oraz to na jakim faktycznie stanowisku świadczył on pracę.

Pozwana spółka stała bowiem na stanowisku, że o ile powód znaczną część swoich obowiązków wykonywał w miejscowości G., P. i N. to pracy tej nie sposób ujmować w kategoriach podróży służbowej, która ze swej natury ma charakter incydentalny i dotyczy konkretnego zadania. Pozwana wskazywała także, że wbrew zapisom umowy o pracę

powód nie pracował na stanowisku kierowcy i do jego głównych zadań należała bieżąca obsługa magazynów pozwanej, a wykonywanie przewozów drogowych na rzecz pracodawcy miało charakter okazjonalny.

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, iż powód świadcząc pracę w znajdujących się w G. i P. wykonywał obowiązki magazyniera. Potwierdzają to jednoznacznie wszyscy zeznający w sprawie świadkowie wykonujący swoją pracę na rzecz pozwanej spółki w spornym okresie, bądź jego części. Wskazywali oni, że pracownicy pozwanej spółki (w tym powód) w magazynach zlokalizowanych w G. i P. zajmowali się jedynie przyjmowaniem i wydawaniem towaru oraz jego pakowaniem na podstawie zleceń. Pracownicy nie wyjeżdżali poza teren magazynów. Świadczenie wskazywali nadto, że magazyny w G. i P. obsługiwały zewnętrzne firmy spedycyjne dlatego też nie było potrzeby, aby pracownicy pozwanej spółki zajmowali się rozwożeniem towarów do klientów. Jednocześnie świadkowie ci zgodnie twierdzili, że powód podczas pobytu w magazynie w miejscowości N. w S. zajmował się rozwożeniem towaru (mebli) do klientów. Towar ten powód rozwoził codziennie. Powód czasami pomagał także skręcać przywiezione meble, a także odbierał stare meble przeznaczone do recyklingu. Zewnętrzny spedytor odbierał jedynie drobne przesyłki, większe towary pracownicy pozwanej spółki rozwozili sami. Zeznania świadków w sprawie rodzaju świadczonych prac przez powoda w S. potwierdzają także dowody z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, a w szczególności przedłożone w załączniku harmonogramy tras i tygodni pracy M. M., wiadomości e-mail, zamówienia dostawy oraz plany tras.

Odnosząc się do kwestii przebywania powoda w podróży służbowej należy zauważyć, iż zgodnie z ustawą o czasie pracy kierowców podróżą służbową jest każde zadanie służbowe polegające na wykonywaniu na polecenie pracodawcy przewozu drogowego poza miejscowość, w której mieści się siedziba pracodawcy lub inne miejsce prowadzenia przez niego działalności, a także każdy wyjazd poza taką miejscowość, którego celem byłoby wykonanie przewozu drogowego. Powyższa definicja pojęcia podróży służbowej jest autonomiczna w porównaniu z definicją przyjętą w art. 77⁵ k.p. i ma ona znacznie szerszy zakres.

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, tj. zeznań świadków i dowodów z dokumentów Sąd doszedł do wniosku, że powód z całą pewnością wykonując obowiązki kierowcy znajdował się na terenie S. w podróży służbowej zdefiniowanej w ustawie o czasie pracy kierowców. Do N. w Szwajcarii udawał się celem wykonywania transportu drogowego poza siedzibę pracodawcy.

Zeznający w sprawie świadkowie oraz powód, wskazywali, iż za wyjazdy do N. otrzymywali diety, przy czym zdecydowana większość z nich powoływała się na kwotę wskazywaną przez powoda, tj. kwotę 35 CHF za każdą dobę. Świadczenie wprost używali terminu diety, a nadto łączyli jej otrzymywanie z koniecznością ponoszenia kosztów wyżywienia (co odpowiada celowi, na który dieta, zgodnie z ww. rozporządzeniem, jest przeznaczona). Zeznania świadków niewątpliwie korespondują zatem z twierdzeniami powoda, który wskazywał, że prezes pozwanej spółki wypłacał powodowi i innym pracownikom diety. Liczni świadkowie potwierdzili przy tym stanowisko powoda na temat prowadzonych z prezesem spółki bezskutecznych rozmów w przedmiocie zbyt niskiej wysokości diety za jedną dobę. Uwadze Sądu nie mogło także umknąć, że diety nie figurowały na żadnych listach płac, były wypłacane pracownikom „do ręki”, a pracownicy zajmujące się ich wypłatą nie potrafiły wskazać, czy były od nich odprowadzane należności o charakterze publicznoprawnym, co również – wobec braku obowiązku odprowadzania składek na ZUS i podatku od diet – wskazuje na charakter tych należności. Znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy nie miała natomiast okoliczność, iż były wykazywane w księgowości innej firmy. Obowiązek zapłaty diet spoczywa bowiem na pracodawcy, a ponadto powód ograniczył się w swoim żądaniu jedynie do zapłaty diet w wysokości stanowiącej różnicę między dietami ustalonymi w ww. rozporządzeniu, a kwotami faktycznie otrzymanymi w związku z wyjazdami do N. i S., co niewątpliwie, z punktu widzenia pozwanej spółki, stanowiło okoliczność dla niej korzystną. O charakterze wyjazdów do N. świadczą nadto przedłożone przez stronę pozwaną, a także wielokrotnie wskazywane przez przesłuchanych w sprawie świadków, plany pracy, z których wprost wynika, jakie osoby, w jakich konkretnie terminach i w których magazynach będą świadczyć pracę w poszczególnych tygodniach. Z kolei z dokumentów przewozowych jednoznacznie wynika, że przewozu towarów na terenie S. w spornym okresie powód dokonywał osobiście – prowadził pojazd na trasach pomiędzy magazynem pozwanej i poszczególnymi odbiorcami. Przedkładane plany pracy oraz załączona do

nich korespondencja e-mailowa nie była w procesie kwestionowana, stąd też Sąd uznał ją za w pełni wiarygodną i miarodajną dla podjęcia rozstrzygnięcia w sprawie. Nie były przy tym ostatecznie przedmiotem sporu okresy, w jakich powód świadczył pracę w Szwajcarii. Ustalając daty odbycia poszczególnych wyjazdów do N., w spornym okresie, Sąd oparł się na zestawieniu podróży służbowych zawartym w piśmie procesowym z dnia 7 grudnia 2017 r. i potwierdzonym zeznaniami powoda złożonymi w toku niniejszego procesu oraz dokumentami dotyczącymi wyjazdów przedłożonymi przez pozwaną. Sąd zwrócił uwagę, iż odnośnie żądania zapłaty diet strona pozwana wprost zakwestionowała żądanie co do zasady, jak i co do wysokości. Nie kwestionowała natomiast, że powód wyjeżdżał do N., w terminach przez niego wskazanych.

W konsekwencji powyższych ustaleń Sąd przyjął, że M. M. przebywał w podnóży służbowej w okresach: od 10 kwietnia 2012 r. do 28 kwietnia 2012 r. – 19 dób, od 7 maja 2012 r. do 26 maja 2012 r. – 20 dób, od 4 czerwca 2012 r. do 29 czerwca 2012 r. – 27 dób, od 23 lipca 2012 r. do 3 sierpnia 2012 r. – 12 dób, od 27 sierpnia 2012 r. do 7 września 2012 r. – 12 dób, od 24 września 2012 r. do 5 października 2012 r. – 12 dób, od 22 października 2012 r. do 2 listopada 2012 r. – 12 dób, od 19 listopada 2012 r. do 30 listopada 2012 r. – 12 dób, od 2 stycznia 2013 r. do 18 stycznia 2013 r. – 17 dób, od 4 lutego 2013 r. do 22 lutego 2013 r. – 19 dób, od 4 marca 2013 r. do 15 marca 2013 r. – 12 dób i z tego tytułu należą mu się diety. Jednocześnie materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, iż strony w tej mierze umówiły się inaczej. Kwestia diet nie stanowiła bowiem przedmiotu regulacji umowy o pracę, a u pracodawcy nie obowiązywały ani układ zbiorowy pracy, ani regulamin wynagradzania (ww. art. 77⁵ § 2, 3, 4 i 5 k.p.). Stawka 35 CHF została natomiast ustalona arbitralnie przez pracodawcę, który nie zamierzał w zakresie tej kwoty prowadzić żadnych negocjacji z pracownikami, mimo takiej woli z ich strony. W rezultacie Sąd uznał, że powodowi należą się diety w stawkach określonych w zależności od okresu rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju oraz rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej.

Przy ustalaniu należności z tytułu diet za poszczególne okresy odnośnie każdej podróży służbowej Sąd, w pierwszej kolejności ustalił, jaka kwota winna być wypłacona w walucie frank szwajcarski. Sąd przyjął jako wyjściową stawkę 78 CHF za dobę podróży służbowej w okresie od 10 kwietnia 2012 r. do 22 lutego 2013 r. a w okresie od 4 marca 2013 r. do 15 marca 2013 r. stawkę dobową 88 CHF, albowiem taka wysokość diety za podróż służbową na terenie S. wynika z załączników do ww. rozporządzeń. Pomnożył ilość dób spędzonych przez powoda w podróży służbowej przez 78 CHF, a za podróż służbową w okresie od 4 marca 2013 r. do 15 marca 2013 r. - 88 CHF otrzymując sumę należnych diet w wysokości 13.692 CHF Sąd odjął od tak powstałej kwoty, kwotę 5.425 CHF wypłaconą powodowi przez pozwaną za podróże do S. otrzymując kwotę 8.267 CHF stanowiącą wartość niewypłaconych powodowi diet. Następnie Sąd przeliczył tę kwotę na złotówki według średniego kursu NBP z dnia 22 grudnia 2014 r., tj. daty poprzedzającej wpływ pozwu do tutejszego Sądu przeliczonej na złotówki według kursu z dnia 22 grudnia 2014 r. uznając, że na moment wytoczenia powództwa kwota 8.267 franków szwajcarskich stanowiła równowartość 29.289,15 złotych. Sąd uznał, że kwota ta stanowi należność, jaką pozwana winna dopłacić powodowi tytułem diet za podróże służbowe powoda do S. i sumę tę zasądził od pozwanej na rzecz powoda od pozwanej w punkcie pierwszym wyroku.

Sąd uznał przy tym, mając na uwadze fakt, że ustalenie wartości należności za poszczególne podróże służbowe powoda w polskich złotych na dzień ich wymagalności było utrudnione z uwagi na brak dokumentów księgowych potwierdzających sposób wyliczenia kwot dotychczas wypłaconych za podróże do S., że zastosowanie kursu waluty szwajcarskiej na dzień wytoczenia powództwa odpowiada zasadzie zasądzenia sumy odpowiedniej wyrażonej w art. 322 k.p.c. Na możliwość taką wskazywał uprzednio Sąd Najwyższy m.in. w wyroku z dnia 5 grudnia 2017 r. wydanym w sprawie o sygn. akt II PK 286/16 (opubl. w Legalis nr 1715624) dotyczącym zwrotu kosztów noclegu w podróży służbowej.

Ustawowe odsetki za opóźnienie zasądzono od dnia 23 grudnia 2014 r., tj. od dnia złożenia pozwu na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w związku z art. 300 k.p. Rozliczenie podróży służbowej powinno nastąpić w myśl cytowanych uprzednio rozporządzeń dotyczących należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej w 14 dni od dnia zakończenia danej podróży. W tych terminach powód powinien był otrzymać należne mu kwoty diet za poszczególne podróże i za opóźnienie w płatności może domagać się odsetek. Powód domagał się zasądzenia odsetek od całej należności liczonych od dnia wniesienia pozwu, tj. od dnia 23 grudnia 2014 r. Ponieważ jest to data przypadająca po terminie wymagalności ostatecznego ze świadczeń składających się na kwotę żądania, należało odsetki zasądzić od zasądzonej kwoty zgodnie z żądaniem pozwu.

Sąd nie podzielił stanowiska powoda w zakresie, w jakim twierdził, że przebywał w podróży służbowej w trakcie wykonywania zadań w magazynach pozwanej położonych na terenie N.. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie wskazuje, aby powód udawał się do tych konkretnych magazynów jako kierowca. Powód nie przedstawił dowodów potwierdzających, w których konkretnie dniach oprócz pracy magazyniera miałby wykonywać również pracę kierowcy wykonującego przewóz drogowy, co automatycznie sytuowałoby go w sytuacji pracownika odbywającego zagraniczną podróż służbową. O ile przesłuchani w sprawie świadkowie wskazywali, że czasami powód świadczył pracę jako kierowca dowożąc pozostałych pracowników magazynu do miejsca pracy w N., o tyle też nie potrafili oni wskazać konkretnych dat tych przewozów. Brak ustalenia poszczególnych dat, w których powód świadczył pracę także w charakterze kierowcy uniemożliwiło Sądowi uwzględnienie powództwa w zakresie wypłaty diet z tego tytułu.

Należy zauważyć, iż podróż służbowa ze swej natury ma charakter incydentalny i dotyczy konkretnego zadania. W istocie, przy określonym w umowie (lub nawet ustnie między stronami) stałym miejscu pracy, podróż służbowa winna mieć charakter incydentalny. W przypadku powoda miejscem pracy była przestrzeń usytuowana pomiędzy magazynami pozwanej. Należy domniemywać, że obejmowała ona również same magazyny, w których powód wykonywał swoje obowiązki. Wynika to zresztą z niespornych okoliczności sprawy. Dlatego też nie sposób zakwalifikować udawania się przez powoda do magazynów pozwanej położonych na terenie N. jako zjawiska nietypowego, okazjonalnego, albowiem istotą obowiązków powoda było regularne przemieszczanie się pomiędzy magazynami pozwanej celem wykonania obowiązków w tych magazynach, przy czym w przypadku placówek niemieckich praca miał charakter stacjonarny i nie stanowiła szczególnego rodzaju zadania wykonywanego poza siedzibą pracodawcy lub miejscem prowadzenia przez niego działalności. Podobny pogląd wyrażał Sąd Apelacyjny w K. w wyroku z dnia 8 października 2015 r. wydanym w sprawie III AUa 1881/14 (opubl. w Legalis nr 1360791) wskazując, że istotą podróży służbowej jest okazjonalne wykonywanie przez pracownika poleconego zadania w miejscu innym, niż zapisane w umowie o pracę, nie zaś przez dłuższy czas, w tym w ramach ustalonego harmonogramu zadań.

W konsekwencji Sąd uznał, że powód świadcząc pracę w magazynach w G. i P. nie pozostawał w podróży służbowej i w punkcie drugim wyroku oddalił powództwo w części dotyczącej żądania diet za okresy wykonywania pracy na terenie N..

W punkcie trzecim wyroku zawarto orzeczenie o kosztach procesu. Zapadło ono w oparciu o przepis art. 98 § 1 k.p.c. Na rzecz powoda zasądzono kwotę 29.289,15 zł, co stanowi 74 % dochodzonego przez niego roszczenia. W takim też ułamku powód wygrał proces. Z kolei pozwana wygrała proces w 26 procentach. Na koszty powoda składało się wynagrodzenie pełnomocnika – adwokata, które zostało ustalone zgodnie z regulacją zawartą w § 6 pkt 5 obowiązującego w dniu wniesienia powództwa rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jednolity tekst – Dz. U. z 2013 r., poz.461) i wynosi 2.400 zł. Na koszty pozwanej z kolei również składała się kwota 2.400 zł. ustalona na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jednolity tekst – Dz. U. z 2013 r., poz. 490). Zatem, przy przyjęciu, iż powód wygrał proces w 74 % tytułem kosztów procesu należy mu się kwota 1.152 zł

stanowiąca różnicę pomiędzy należnymi mu kosztami wynoszącymi 1776 zł (74 % poniesionych kosztów) i należną pozwaną kwotą 624 zł (26 % poniesionych kosztów).

W punkcie czwartym wyroku orzeczono o obowiązku zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych. Zgodnie z treścią art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t. j. Dz.U. z 2016 r., poz. 623) kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator lub prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. W myśl art. 35 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w sprawach z zakresu prawa pracy pobiera się opłatę podstawową w kwocie 30 złotych wyłącznie od apelacji, zażalenia, skargi kasacyjnej i skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Jednakże w sprawach, w których wartość przedmiotu sporu przewyższa 50.000 zł pobiera się opłatę od wszystkich podlegających opłacie pism procesowych opłatę stosunkową. Z uwagi na wartość przedmiotu sporu powód był zwolniony od ponoszenia opłaty od pozwu wynoszącej 5 % wartości przedmiotu sporu kosztami tej opłaty sąd obciążył pozwaną w części, w jakiej przegrała proces (74 % z 1972 zł = 1459,28 zł).

Orzeczenie w przedmiocie rygoru natychmiastowej wykonalności zawarte w punkcie piątym wyroku znajduje oparcie w treści art. 477² § 1 k.p.c., w myśl którego zasądzając należność pracownika w sprawach z zakresu prawa pracy, sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności w części nie przekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia zasadniczego, które w przypadku powoda wynosiło bezspornie kwotę 2.057,97 zł.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)